

Поліанна

Софія Клименко

Подумки він називав її Поліанною. Цей постійний ентузіазм, який не могли затьмарити ні люди, ні ситуації. Вона не вміла ображатися. Просто не виходило. Хоча, мабуть навіть не намагалася навчитися. Бо, якби захотіла, то вийшло б. Він знав. Знав, що цей вогонь у очах було не спинити.

Чомусь вона вірила у добро. Кредом її життя було "все буде добре". Так просто і так чітко.

Ніколи не дозволяла людям поруч сумувати. Іноді — аргументами, іноді – жартами, чи, навіть, простим уважним мовчанням, вона змушувала вірити у те, що "все буде добре". І їй вірили. Невідомо чому, але це був якийсь заразний оптимізм. Чи, можливо, просто усім нам хочеться вірити у краще. А маючи біля себе такого затятого оберігача вогника віри, він перетворюється у вогнище, пожежу, яку неможливо загасити жодними сумнівами чи негараздами.

Чомусь їй не було байдуже. Мабуть саме цим вона і зачаровувала людей. Таким щирим бажанням допомогти усім і усьому. Якоюсь дитячою безкорисливою добротою і любов'ю до світу, яких тут так бракувало.

Вона ділила життя людей на "до" і "після". Почувши її один раз, викинути з голови уже було неможливо. Було щось особливе у цій манері.

Такі люди дратують. Скептики у таке не вірять. Ну не може людина бути чистою та ідеальною. А вона і не була. І не претендувала на звання святої. І рідні знали це. Були зриви, крики, сварки, злість, образи, сльози, "дістало", "втомила", "набридли".

Дехто говорив, що вона – хороший психолог. Так і було. Але ніхто не знав про чорний тягар, що лежав на її душі після годин слухання скарг. Цей вантаж не давав спати, здавалося, що не вистачає повітря.

Це була людина, що бачить у калюжі зірки.

А сьогодні щось було не так. Їй вистачило одного погляду щоб помітити це. Вона була чужою. Погляд у нікуди. Порожні, чужі очі. Жодної посмішки. Жодного жарту. Мовчала. Її мовчання просто вбивало.

— Скажи, а навіщо все це? Нащо це життя? Поглянь навкруги. Ці всі люди. Вони ж такі нещасні. Цікаво, як часто вони думають про самогубство? Щодня? Щомісяця? Щоночі?

Він дивився на неї і не знав що сказати. Не знав що думати. Було зрозуміло, що смерть сильно вплине на неї. Але щоб аж так... Хіба може людина, втративши когось, загубити і себе? Закопати живцем душу? Виявляється, може. Навіть така затята оптимістка. Виявляється, у неї теж була опора. А тепер... Тепер...

Відповідь прийшла блискавкою. Він зрозумів, що має, просто зобов'язаний стати новою опорою для неї. Збагнув, що не зробивши зараз нічого, вона просто розчиниться. Стане такою ж як усі. Байдужою. Холодною. Чужою.

- Ви ще побачитеся. У раї. А зараз - у тебе є життя.
- Нема. Не хочу. Нічого не хочу. Не потраплю я у рай.
- Все буде добре.
- Не буде. Тепер не буде.

— Біль ущухне. Ти знаєш це. Просто чомусь не хочеш впускати цю думку. Тобі здається, що посмішка буде зрадою. Це не так. Візьми руку. Стисни настільки сильно, як тільки можеш.

У її руці не було сили. Зовсім.

— А як же ж твоя гра у радість?

— Не можу.

— Не можеш грати?

— Угу.

— Дивися, сніг пішов.

— Ти ж не любиш сніг.

— Не люблю коли ти сумуєш. Пам'ятаєш, ти дивувалася як люди можуть бути сумними, коли у світі є морозиво?

Вперше у очах щось блиснуло. Посмішка?

— Пам'ятаю. До мене тоді підбіг великий чорний кане-корсо, забрав морозиво і зіпсував нову білу сукню.

— А ти розсміялася. І зовсім не злякалася.

— А чого лякатися? Це ж просто пес.

— Угу. Бійцівський. Який збив тебе з ніг.

— Він добрий. А злякалися тоді його господиня і ти. Вона ще так довго вибачалася тоді.

— Звісно. А сукня?

— Сукня порвалася. Але це ж просто річ. Пес не винен, емоції контролювати важко. Тиша.

— Я розповідала чому люблю сніг?

— А у тебе є причини для любові?

— Угу. Сніг — це очищення, — по щоці стекла сльоза. — Білий, він присипає чорну землю. Такий легкий і при цьому такий важкий. Його може бути дуже багато. Але все одно увесь розтане. І ми всі танемо. Лише спогади залишаються... Знаєш, не може згадка про цьогорічний перший сніг бути сумною.

— Ні?

— Ні.

— Ти ж не можеш грати.

— Значить зможу. Не хочу згадувати цей момент і розуміти, що втратила чудові миті для радості...Ти говорив про рай. Вони бачать нас звідти? Не можна щоб мене побачили сумною. Особливо через їхню смерть. Мене б засмутило, що через мою смерть хтось плаче.

— Тобі рано помирати.

— Знаю.

— Ванільне чи шоколадне?

— Що за дурні питання?

— Знаю, знаю.

Вони йшли по вулиці під снігом, їли морозиво і сміялися. Люди оглядалися і не розуміли. Був це щирий сміх чи істеричний? Вони й самі не знали. Але, це здавалося найкращим виходом. Чому? Бо легше сміятися аніж плакати. Краще грати у радість, аніж у сум.

Клименко Софія